

Sıradan Mıyım Bölüm 1

– Mehmet ÇİFTÇİ · 23 Şubat 2021

2 şubatta doğdum. Doğum tarihim nedense çok seviyorum. Sanki özel bir tarihmiş gibi 02.02.1985 sanki şiir gibi geldi her zaman bana. O yılların koşulları nasıldı bilmiyorum ama babamın söylediğine göre evde doğmuşum, öğleden sonra ve hava yaz günü gibiymiş. Şubat gibi bir kış mevsiminde neredeyse 'yaz' diyebileceğimiz bir günmüş. Sol bacağım siyahmış. Babama o nasıl oluyor öyle diye sorduğumda 'baya bildiğin siyahtı, sonra rengi açıldı.' Dedi. Bu nedense bana her zaman havalı geldi. Sanki 'seçilmiş kişi' gibi yıllarca herkese anlattım. Karşı taraftan denyo gibi göründüm mü orasını bilemiyorum. Buradan çocukluğumu, ergenliğimi anlatıp 'bak benim başıma neler geldi ya' diyecek kadar da denyo değilim. Sıkıcı şeyler yazıp kimseyi sıkmak istemiyorum. Peki bu edebiyat sitesine yıllarca bişey yazmayıp neden böyle bir yazı yazma ihtiyacı hissettim onu da açıklayacağım. Kendime şair ya da yazar diyecek kadar kibirli değilim ama bir kitap oluşturacak kadar çok şiir yazmışlığım da vardır. Bir zamanlar sabah gündeğümüne ve akşam günbatımına bakıp şiir yazabilen bir insandım. Sadece bakarak! Ama hayat yordu beni vs.vs.vs... Yazı yazma isteği lisede geldi bana. Aptalca platonik bir aşk yüzünden defterler dolusu şiir yazdım. Kendime hayali sevgili edindim. Tıpkı Cahit Sıtkı TARANCI'nın yaptığı gibi. Ama bunu ondan kopyalamadan kendi kendime uydurduğumu da yıllar sonra öğrendim. Önlisans günlerim de 'bizimkiler dizisindeki Halis'in dediği gibi 'pembe pembe, yumuşak yumuşak.' Geçti. 'Fidan Yetiştirme' gibi olağan üstü sıkıcı bir bölüm okudum. Daha okulun ilk günü okulun bahçesinde binaya bakıp, hırslı bir şekilde "burası benim için bir köprü" dediğimi hala unutamıyorum. Meğerse köprü benmişim. Okul benim üzerimden geçmiş. Ama asıl dönüm noktası okulun hemen ardından memurluğun gelmesi oldu. Bir insan hayatında, ömrü boyunca çalışacağı işin ne olduğunu bilmeden balıklama atlar mı? Benim ki resmen intihar dalışı oldu.

Şuan ben bir Orman Muhafaza Memuruyum. Hani türküde geçen "aman ormancı, canım ormancı" dedikleri; o benim işte. Hayatımda orman, üniforma, beylik silahı, dağ, tepe görmeyen ben ; şuan mesleğimin 13. Yılındayım. Evet siz şuanda zamanda yolculuk yaptığınız ama ben bizzat o yılları yaşadım. Temiz hava iştahımı açmış olacak ki mesleğin ilk yıllarında fil gibi şişmanladım. Sonra bir arkadaşımın can simidi fırlatmasıyla -ki zayıflama hapları kullandım- 20 kilo verip, evlendikten sonra tekrar kilo aldım. Bir eş, bir erkek çocuk ve bir kaynana sahibiyim.